

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/1040/2015
Identifikačné číslo spisu:	1112235676
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1112235676.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Sučanskej a sudcov JUDr. Emila Franciscyho a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobkyne Doc. Mgr. art. B.G., ArtD., bývajúcej v W., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Alena Kurecová, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Fraňa Kráľa č. 31, IČO: 36817163, proti žalovaným 1/ Vysokej škole múzických umení v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Věntúrska č. 3, IČO: 00397431, 2/ Divadelnej fakulte Vysokej školy múzických umení v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Zochova č. 1, o nahradenie prejavu vôle na uzavretie pracovnej zmluvy, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10 Cpr 9/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2015 sp. zn. 8 CoPr 9/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovaní 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 14. apríla 2014 č.k. 10 Cpr 9/2012-207 nahradil vyhlásenie vôle žalovanej 1/, ktorým žalovaná 1/ uzatvára so žalobkyňou pracovnú zmluvu v znení uvedenom vo výroku rozsudku a zamietol alternatívny petit žalobkyne, ktorým žiadala, aby súd nahradil prejav vôle za žalovanú 2/. Mzdové nároky žalobkyne vylúčil na samostatné konanie podľa § 112 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“); zároveň vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že po uplynutí dňa 31. augusta 2012, do ktorého trval pracovný pomer medzi účastníkmi konania založený pracovnou zmluvou z 20. marca 2008, vzniklo žalobkyni právo na uzavretie pracovnej zmluvy so žalovanou 1/, zastúpenou žalovanou 2/, na miesto vysokoškolského učiteľa a na zaradenie do tejto funkcie na dobu určitú až do dosiahnutia veku 70 rokov podľa § 77 ods. 4 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 131/2002 Z.z.“), keďže žalobkyňa bola ako docentka vysokoškolskou učiteľkou tretí raz a celkový čas jej pôsobenia v týchto funkciách dosiahol 9 rokov a 5 mesiacov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že dodatkom z 28.

februára 1997 k pracovnej zmluve zo dňa 1. októbra 1990 bola dohodnutá zmena trvania pracovného pomeru z doby určitej na čas neurčitý, pretože žalobkyňa bola v tom čase už menovaná za docentku a podľa § 27 ods. 9 pôvodného zákona o vysokých školách č. 172/1990 Zb. (ďalej len „zákon č. 172/1990 Zb.“) pracovný pomer s docentom sa mohol dohodnúť len na neurčitý čas. Po zmene vysokoškolského zákona boli medzi účastníkmi uzavreté dve pracovné zmluvy, v zmysle ktorých bol pracovný pomer medzi účastníkmi konania založený na dobu určitú a pracovný pomer bol uzavretý na miesto vysokoškolského učiteľa vo funkcii docent. Uviedol, že by bolo na ujmu žalobkyne, ak by do doby trvania pracovného pomeru vysokoškolskej učiteľky vo funkcii docent nebola započítaná aj doba trvania tohto pracovného pomeru v zmysle dodatku z 28. februára 1997, keďže pracovný pomer vysokoškolského učiteľa by nemohol byť založený na čas neurčitý, ak by nešlo o docenta. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa sa nadbytočne zúčastnila výberového konania dňa 1. júna 2012, keď žalovaná 1/, zastúpená žalovanou 2/, bola povinná podľa § 77 zákona č. 131/2002 Z.z. uzavrieť s ňou pracovnú zmluvu na miesto vysokoškolského učiteľa a s jej zaradením do tejto funkcie na dobu určitú až do dosiahnutia 70 rokov. Zároveň zamietol alternatívny petit žalobkyne s odôvodnením, že žalovaná 2/ vo svojom mene nie je oprávnená uzatvárať so zamestnancami pôsobiacimi na fakulte pracovnoprávne vzťahy. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

2. Na odvolanie žalovanej 1/ Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 31. marca 2015 sp. zn. 8 CoPr 9/2014 napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie založil svoje právne závery na nesprávnom právnom posúdení veci. V odôvodnení poukázal na zákonom stanovené predpoklady vzniku práva vysokoškolského učiteľa na uzatvorenie pracovnej zmluvy so zaradením do funkcie docenta na dobu určitú až do dosiahnutia veku 70 rokov, ktorou je podľa § 77 ods. 4 zákona č. 131/2002 Z.z. okrem iného aj skutočnosť, že musí tretí raz obsadiť na základe výberového konania funkciu docenta, a zároveň musí spĺňať podmienku, že celkový čas jeho pôsobenia v tejto funkcii dosiahol aspoň 9 rokov. Podľa názoru odvolacieho súdu vyložil súd prvej inštancie tieto podmienky nesprávne, keď žalobkyni započítal do doby trvania pracovného pomeru vysokoškolskej učiteľky vo funkcii docent aj dobu trvania jej pracovného pomeru na základe dodatku pracovnej zmluvy z 28. februára 1997, čím mal preukázať podmienku obsadenia funkcie docenta žalobkyňou - ako vysokoškolským učiteľom - tretí raz. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobkyni nebolo možné započítať do vykonávania funkcie podľa § 77 ods. 4 zákona č. 131/2002 Z.z. prácu vysokoškolského učiteľa, ktorú vykonávala od 1. marca 1997 na základe dodatku o zmene pracovnej zmluvy z 28. februára 1997, a to z dôvodu, že touto zmenou pôvodnej pracovnej zmluvy zo dňa 1. októbra 1990 bol zmenený jej pracovný pomer na dobu neurčitú, čím nebol splnený predpoklad obsadenia funkcie docenta na základe jedného výberového konania najviac na 5 rokov (na dobu určitú). Táto zmena pracovnej zmluvy bola so žalobkyňou uzatvorená podľa § 27 ods. 8 zákona č. 172/1990 Zb. z dôvodu, že pracovný pomer s docentom bolo možné dohodnúť len na neurčitý čas. Uvedeným dodatkom o zmene pracovnej zmluvy teda nedošlo k jej zaradeniu do funkcie docenta. Za účinnosti zákona č. 172/1990 Zb. totiž žalobkyňa ani nemohla na základe výberového konania obsadiť funkciu docenta, nakoľko tento zákon funkčné miesto docenta nepoznal. S pojmom „docent“ operoval len v súvislosti so získaním vedecko/umelecko-pedagogického titulu. Zároveň odvolací súd vyslovil, že o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 224 ods. 4 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila § 238 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci z dôvodu, že odvolací súd zvolil reštriktívny výklad zákona vo vzťahu k splneniu podmienok na uzatvorenie pracovnej zmluvy do dosiahnutia veku 70 rokov, ktorý na žalobkyňu kladie neprimerané požiadavky. Nestotožnila sa so záverom odvolacieho súdu, že dobu vykonávania práce vysokoškolského učiteľa od 1. marca 1997 do 31. marca 2003 jej nemožno započítať do funkcie docenta z dôvodu nespĺnenia podmienky obsadenia funkcie prostredníctvom výberového konania, nakoľko túto požiadavku zaviedol až zákon č. 131/2002 Z.z. Podľa predpisu platného a účinného v čase, kedy žalobkyňa zastávala predmetnú funkciu, bolo podmienkou vymenovania do funkcie docenta vypracovanie habilitačnej práce a uzatvorenie pracovného pomeru na dobu neurčitú, ktoré splnila. Ďalej uviedla, že z dikcie ustanovenia § 77 ods. 4 zákona č.

131/2002 Z.z. nevyplyva, že jediným predpokladom získania funkcie docenta je tretie výberové konanie, ale obsadenie tejto funkcie trikrát. Tiež poukázala, že skutočnosť, že pracovná zmluva bola uzatvorená so žalobkyňou ako vysokoškolskou učiteľkou nevylučuje, že túto pracovnú činnosť vykonávala vo funkcii docent, pričom jazykové vyjadrenie zachytené v zmluve je potrebné vykladať podľa skutočnej vôle strán v okamihu uzatvárania zmluvy. Na základe uvedeného navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že tvrdenia žalobkyne sú účelové a v rozpore so zákonom č. 172/1990 Zb., nakoľko v žiadnom z jeho ustanovení sa neuvádza funkcia „docent“, ani spôsob jej nadobudnutia. Uvedený zákon pozná pojem „docent“ len v súvislosti s vedecko/umelecko-pedagogickým titulom, pričom žalobkyňa spĺňala len podmienky na získanie titulu „docent“, čo nemalo vplyv na pracovné zaradenie vysokoškolského učiteľa. Naproti tomu zákon č. 131/2002 Z.z. rozlišuje aj funkciu „docent“, a to ako pracovnú pozíciu spolu s pracovnými povinnosťami, ktoré z nej vyplývajú, a spôsobom jej obsadenia. Žalobkyňa teda nesplnila požiadavky ustanovenia § 77 ods. 4 zákona č. 131/2002 Z.z., ktoré sú nevyhnutným predpokladom na uzatvorenie pracovnej zmluvy, ktorej sa žalobkyňa dožaduje. Vzhľadom k uvedenému žalovaná 1/ navrhla, aby dovolací súd dovolaniu žalobkyne „nevyhovel“.

5. Dovolanie žalobkyne bolo podané 17. júna 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP).

7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritórneho dovolacieho prieskumu.

7.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)] vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

7.3. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 7.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

8. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p.

8.1. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.

8.2. Dovolanie žalobkyne smerujúce proti zmeňujúcemu rozsudku, vyvolalo v danom prípade účinnok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 CSP) - dovolateľkou napadnuté rozhodnutie bolo preto možné (a tiež potrebné) podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

9. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (viď ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p.), aby aj ex offio posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

9.1. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nenamietala a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

10. Žalobkyňa tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/O.s.p.).

10.1. Právnym posúdením je pritom činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10.2. Na vysokých školách pôsobia ako učitelia vykonávajúci vedeckú, umeleckú a pedagogickú činnosť profesori, docenti, hostujúci profesori, hostujúci docenti, odborní asistenti, asistenti; ako učitelia vykonávajúci pedagogickú činnosť pôsobia na vysokých školách lektori. Na vysokých školách môžu pôsobiť aj vedeckí pracovníci a umeleckí pracovníci (§ 27 ods. 1 zákona 172/1990 Zb.). Podmienkou získania vedecko-pedagogického titulu alebo umelecko-pedagogického titulu "docent" je úspešná habilitácia na základe habilitačnej práce. Habilitačné konanie sa začne podaním žiadosti a predložením habilitačnej práce (§ 27 ods. 3 zákona č. 172/1990 Zb.). Miesta učiteľov a vedeckých pracovníkov vysokých škôl a fakúlt sa obsadzujú výberovým konaním. Spôsob výberového konania určí poriadok vysokej školy alebo fakulty o výberovom konaní (§ 27 ods. 7 zákona č. 172/1990 Zb.). Pracovný pomer s profesorom, docentom, vedeckým pracovníkom s priznaným vedeckým kvalifikačným stupňom I a IIa sa môže dohodnúť len na neurčitý čas (§ 27 ods. 8 zákona č. 172/1990 Zb.).

10.3. Zákon č. 172/1990 Zb. bolo zrušený zákonom č. 131/2002 Z.z. Podľa § 75 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z. vysokoškolskí učitelia pôsobia vo funkciách profesor, hostujúci profesor, docent, odborný asistent, asistent a lektor. Podľa § 75 ods. 3 zákona č. 131/2002 Z.z. funkcia profesora a funkcia docenta sa viažu na študijný odbor, v ktorom sa udeľujú vedecko-pedagogické tituly alebo umelecko-pedagogické tituly "profesor" a "docent" (§ 76 ods. 2).

10.4. Podľa § 77 ods. 1 vety prvej a druhej zákona č. 131/2002 Z.z. obsadzovanie pracovných miest vysokoškolských učiteľov a obsadzovanie funkcií profesorov a docentov sa uskutočňuje výberovým konaním v súlade s § 15 ods. 1 písm. c). Výberové konanie na obsadenie funkcie profesora a funkcie docenta je zároveň výberovým konaním na obsadenie pracovného miesta vysokoškolského učiteľa. Podľa § 77 ods. 4 zákona č. 131/2002 Z.z. vysokoškolský učiteľ môže obsadiť funkciu docenta alebo profesora na základe jedného výberového konania najviac na päť rokov. Ak vysokoškolský učiteľ obsadil funkciu docenta alebo profesora tretí raz, pričom celkový čas jeho pôsobenia v týchto funkciách

dosiahol aspoň deväť rokov, a má, ak ide o funkciu docenta, vedecko-pedagogický titul alebo umelecko-pedagogický titul "docent" alebo "profesor", a ak ide o funkciu profesora, vedecko-pedagogický titul alebo umelecko-pedagogický titul "profesor", získava právo na pracovnú zmluvu s touto vysokou školou na miesto vysokoškolského učiteľa a na zaradenie do tejto funkcie na dobu určitú až do dosiahnutia veku 70 rokov.

11. Dovolateľka vyslovila presvedčenie, že odvolací súd nesprávne právne posúdil splnenie podmienok na uzatvorenie pracovnej zmluvy so žalobkyňou v zmysle § 77 ods. 4 zákona č. 131/2002 Z.z.

11.1. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že s vysokoškolským učiteľom je možné uzatvoriť pracovný pomer so zaradením do funkcie docenta alebo profesora na základe jedného výberového konania len na dobu určitú, a to najviac na päť rokov. Okrem toho upravuje predpoklady pre vznik práva vysokoškolského učiteľa na uzatvorenie pracovnej zmluvy s vysokou školou na zaradenie do funkcie docenta alebo profesora na dobu určitú až do dosiahnutia 70 rokov. Týmto predpokladmi sú skutočnosť, že vysokoškolský učiteľ musí mať vedecko-pedagogický titul „docent“ alebo „profesor“ a musí tretí raz obsadiť na základe výberového konania funkciu docenta alebo profesora, pričom celkový čas jeho pôsobenia v takejto funkcii dosiahol v momente posledného výberového konania aspoň 9 rokov.

11.2. V preskúmvanej veci je spornou skutočnosť, či dovolateľka vykonávala funkciu docenta v čase od 1. marca 1997 až do 31. marca 2003. Dovolateľka vyjadrila presvedčenie, že vzhľadom na to, že bola vymenovaná dekrétom č. 70 podľa § 13 ods. 2 zákona č. 172/1990 Zb. za docentku a následne podpísala dňa 28. februára 1997 dodatok o zmene pracovnej zmluvy, ktorým bola jej pracovná zmluva predĺžená na dobu neurčitú v zmysle § 27 ods. 8 zákona č. 172/1990 Zb., fakticky vykonávala pracovnú činnosť pre zamestnávateľa vo funkcii docenta.

11.3. V tejto súvislosti dovolací súd zdôrazňuje, že je potrebné rozlišovať vedecko/umelecko-pedagogický titul „docent“ od funkcie docenta, ktorú začal používať až zákon č. 131/2002 Z.z. Pôvodný zákon č. 172/1990 Zb., účinný aj v čase zmeny pracovnej zmluvy na dobu neurčitú s účinnosťou od 1. marca 1997, používal pojem „docent“ iba v kontexte vedecko/umelecko-pedagogického titulu, preto sa nemožno stotožniť s názorom dovolateľky, že splnila podmienky vymenovania do funkcie docenta na základe habilitačnej práce a uzatvorením pracovného pomeru na dobu neurčitú, čo boli predpoklady len na získanie vedecko/umelecko-pedagogického titulu „docent“. Zákon č. 131/2002 Z.z. dôsledne rozlišuje uvedené pojmy v § 75, a zároveň v ustanoveniach § 76 a § 77 osobitne upravuje podmienky získania vedecko/umelecko-pedagogického titulu „docent“ a obsadzovanie funkcie docenta. V nadväznosti na takto rozlíšené pojmy potom v § 77 ods. 4 pripúšťa výnimočnú situáciu, kedy vysokoškolský učiteľ po viacnásobnom obsadení funkcie docenta za splnenia ďalších podmienok (okrem iného dosiahnutia titulu „docent“ alebo „profesor“) nadobúda právo na uzatvorenie pracovnej zmluvy mimoriadne na obdobie do dosiahnutia veku 70 rokov. Bolo by v rozpore s účelom tohto zákona a predmetného ustanovenia, ak by bolo možné započítať do trvania pôsobenia vo funkcii docenta aj obdobie spred účinnosti zákona pripúšťajúceho takúto výnimočnú možnosť, navyše, ak išlo „len“ o funkciu vysokoškolského učiteľa s titulom „docent“. Je nutné poukázať na to, že za účinnosti zákona č. 172/1990 Zb. nebolo možné na základe výberového konania obsadiť funkciu docenta, keďže tento zákon funkčné miesto docenta nepoznal, a teda dovolateľka ani nemohla splniť podmienku na nadobudnutie predmetného práva na uzatvorenie pracovnej zmluvy uvedenú v prvej vete § 77 ods. 4 zákona č. 131/2002 Z.z. Odvolací súd správne poznamenal, že na základe dodatku o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 28. februára 1997 bol zmenený pracovný pomer na dobu neurčitú len z dôvodu, že podľa § 27 ods. 8 zákona č. 172/1990 Zb. pracovný pomer s docentom (v zmysle vedecko/umelecko-pedagogického titulu - poznámka dovolacieho súdu) bolo možné dohodnúť len na neurčitý čas. Dovolateľka si tento akt mylne vyložila ako obsadenie funkcie docenta, čo zákon č. 172/1990 Zb. nepripúšťal, a teda i naďalej ostala zaradená vo funkcii učiteľa vysokej školy.

11.4. Z vyššie uvedených dôvodov možno konštatovať, že dovolateľka pracovala vo funkcii docenta v obdobiach od 1. apríla 2003 do 31. marca 2008 a od 1. apríla 2008 do 31. augusta 2012. Dovolateľka sa síce zúčastnila v poradí tretieho výberového konania na obsadenie funkcie docenta dňa 1. júna 2012, avšak neuspela, v dôsledku čoho nespĺnila zákonom stanovené predpoklady v zmysle § 77 ods. 4 zákona č. 131/2002 Z.z. na vznik práva na uzatvorenie pracovnej zmluvy s vysokou školou so zaradením do funkcie docenta na dobu určitú až do dosiahnutia veku 70 rokov.

12. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobkyňa nepodložene uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Vzhľadom na to dovolanie žalobkyne zamietol ako neopodstatnené (§ 448 CSP).

13. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaní boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.